

Наталья ГАК.

ПАМЯТЬ

5 год таму, 6 красавіка 1999 года, раптоўна памёр вядомы дзеяч апазіцыі Геннадзь Дзмітрыевіч Карпенка. Яму было толькі 49 год

«Карпенка прыехаў здымаць нашага Лукашэнку...»

Я пазнаёміўся з ім на III з'ездзе Аб'яднанай грамадзянскай партыі ў 1997 годзе. Ён выдзяляўся сродом астаўшых дэпутатаў высокім ростам і значнай фігурай. Але гэта было толькі візуальнае адчуванне. Калі прыйшла чарга гаварыць, то стала зразумела: гэты чалавек — будучае нашай краіны. Настолькі моцнай была яго прамова і талент валодання аўдыторыяй. Як вынік, Карпенка стаў у АГП галоўным чалавекам — яго пачалі рыхтаваць да будучых прэзідэнцкіх выбараў. І, безумоўна, у яго быў надзвычайны наменскі старшнін Вяроўнага Савета 13-га склікання, былі старшыня Маладзечанскага гарвыканкама, доктар тэхнічных навук — усё гэта ўражвала.

21 лютага 1999 года ён прыязджаў у Кривы. Прачытаў цікавае лекцыю, потым папрасіў мяне прагаварыць з ім па вуліцы, каб пагутарыць з людзьмі, паглядзець краіну зверху. Яго адразу пачалі з пад'ездаў высяпалі месцовыя жыхары. Адносна да Геннадзя Дзмітрыевіча былі розныя. Хтосьці прамаршытаў: «Карпенка прыехаў здымаць нашага Лукашэнку». Канечне, былі і больш разумныя людзі, думаю, зараз іх стала нашмат больш, таму што тое, што спрагнаваў Г. Карпенка, цалкам пацвердзілася.

Потым мы наведвалі краму №

33, што ў мікрагарадку «Сож». На твары прызнанага лідэра Беларускай апазіцыі была разубіласць. «Як вы тут жываце, гэта ж катастрофа!» — толькі і змог вымавіць ён, глядзячы на амаль пусты прылаўкі.

Праз некалькі дзён мы зноў сустрэліся з Генадзем Карпенкам — ў апошні раз. Непадальск ад Мінску, у конна-спартыўным комплексе «Ратамка», прайшоў IV з'езд Аб'яднанай грамадзянскай партыі. Ён быў няпростым для Карпенкі. Частка дэлегатаў запыталася на момант абавязкова алтарнага выбара прэзідэнта 16 мая падтрымаць Міхаіла Чыгіра, які таксама прысутнічаў на з'ездзе. Карпенка пераканваў дэлегатаў, што праводзіць выбары зараз — гэта значыць падтрымаць пад Лукашэнку рэспубліку ўсе выбарчыя камісіі, а сродкаў, каб абараніць людзей на выпадок звальнення з працы, страціўшы зарплату, магчыма істраціць, няма. Ён прапаноўваў перамацаваць сілы і рыхтавацца да воцесі, калі Лукашэнка, магчыма, вымушаны будзе аб'явіць выбары сам. Тады дэлегаты знайшлі кампрамісны варыянт, дазволіўшы рэгіянальным арганізацыям вырашаць, каго падтрымаць на выбарах прэзідэнта і наогул браць у іх удзел або не.

Вярталіся з «Ратамкі» ў Мінск на электрычцы. Лёс падарыў мне яшчэ паўгадзіны побач з Г. Карпенкам і яго дарослым

сынам — мы скалі ў тамбуры, стаялі шчыльна адзін да аднаго. Гаварылі аб будучым Беларусі, успаміналі нядаўнюю сустрэчу з крыжакіцамі. Я пабачыў яму падтрымку на выбарах, калі ён вырашыў у іх удзельнічаць. На адным з прыпынкаў Генадзь Карпенка разам з сынам, развітаўшыся, выйшлі. Праз хвіліну лезеры зачыніліся, але праз шкло яшчэ можна было пабачыць, як лезеры пачалі рухацца сапраўдных мужчын у атэчэні наогул людзей павольна рухаюцца ўздоўж чыгуначных рэк...

Р.С. Дадзі, што ніколі не паверу ў вымаўленне яго смерці. Ён быў чалавечым моцнага здарова, і гэта было бачна на ўсім. Ён мог бы стаць нашым наступным прэзідэнтам і зрабіць нашае жыццё больш камфортным і ўтульным. Але... Незадоўга да смерці Карпенка сустракаўся з былой сяброўкай банкірай Вініковай, якая паведаміла яму шмат фактаў аб карупцыі ў беларускім кіраванні.

Зараз няма Карпенкі, збегла Вінікова, скрадае вядомыя палітыкі — генерал Ю. Захаранка, В. Ганчар, бізнесовец А. Краўчук, журналіст З. Заводскі...

Сяргей НЯРОУНЫ.

Кривы.

Строки биографии

Геннадий Дмитриевич Карпенко родился 17 сентября 1949 года в Мінске. Окончил Белорусский политехнический институт. Работал в Институте ядерной энергии Академии наук Беларуси. С 1983 года — заведующий отделом НПО порошковой металлургии; с 1987 года — директор завода порошковой металлургии в г. Молодечно. Под его руководством завод из отстающего предприятия стал одним из лучших в стране.

В 1990 году избран депутатом Верховного Совета Республики Беларусь 12-го созыва, а затем председателем парламентской комиссии по науке и научно-техническому прогрессу, членом Президиума Верховного Совета.

С 1991 по 1994 год — председатель Молодечненского горисполкома. Город был известен рядом экономических реформ, культурными и спортивными достижениями. В Молодечно реализован целый ряд программ по улучшению уровня жизни социально не защищенных слоев населения: ветеранов, инвалидов, пенсионеров и молодежи.

В 1995 году вторично избран депутатом Верховного Совета Республики Беларусь, а затем заместителем председателя Верховного Совета.

Геннадий Дмитриевич Карпенко — доктор технических наук, член-корреспондент Национальной академии наук, академик трех международных и отраслевых академий, лауреат Государственной премии в области науки и техники, заслуженный деятель науки.

Г.Д. Карпенко — ученый-практик. Его авторская диссертация посвящена Высшей аттестационной комиссии СССР лучшей докторской диссертацией года, успешно сочетающей научную и практическую значимость, широкое внедрение научных результатов в промышленность. Он автор 50 изобретений, награжден 5 медалями ВДХ СССР. Его разработки внедрены в 15 странах мира.

Из интервью Г.Д. Карпенко, опубликованного в «Народной воле» 15 июля 1998 года

— Вы из простой семьи, у Вас не было «волосатой» руки, которая бы тащила Вас по жизни. Но к 40 годам Вы добились того, чего многие не могут добиться и в конце жизни. Что помогло Вам?

— Прежде всего люди, с которыми довелось вместе работать. Многие из них были моими учителями. У них я учился одержимости в работе, упорству в достижении цели. Не всегда и не все их понимали, но они никогда не сдавались. Пользуясь случаем, называю их фамилии. Это В.П.Польцев, А.Н.Красин, В.Б.Нестеренко, О.В.Роман, В.А.Белый, М.В.Высоцкий, П.А.Витязь. Благодаря им моя неуемная, а бы сказать — порой «уличная», энергия канализовалась, направлялась на конкретные дела. И, не скрою, было еще и везение...

— Вы производите впечатление человека спокойного, выдержанного, даже некоего флегматичного. И вдруг разразившись скачками на официальном приеме с прежним редактором «Народной газеты». Более того, Вы даже лупили в ход руки... Не сожалее ли о случившемся?

— Я вообще не признаю разборок с помощью рук. Кое-кто считает это чисто мужской особенностью, но только не я. Тем более, когда дело касается политики. Но ответить мне, как можно защитить свою честь и достоинство перед низким человеком, который, пользуясь своей должностью, обливает тебя грязью, измывает дерьмом перед всей республикой. Что случилось? По поводу статьи в «Народной газете» я подлил искровое заявление в суицид. Автор извинился, передал мной, а поскольку он факты не проверил, то передо мной явился из президентского окружения. Журналист принес в суд письменное заявление, назвал истинных инициаторов сферикированной фальшивки. Естественно, я обратился к главному редактору некогда настоящей «Народной газеты», а ныне газетнику, от которой отреклась уже огромная часть читателей, с просьбой напечатать текст письма автора статьи, из-за которой возникли судебные споры. Все логично, не так ли? Раз извинился автор фальшивки, должна была извиниться и сама газета, напечатавшая ее. Однако никакого извинения не было. Газета, которую язык опять же не поворачивается назвать народной, не напечатала... Отсюда истоки произошедшего. В иные времена я, конечно бы, вызвал редактора на дуэль, а сегодня, уж извините, произошло то, что так не положе на меня.

— А что с судебным разбирательством по так называемому «хлопковому делу», когда Лукашенко обвинил Вас в рабстве по отношению к республике?

— Я подавал заявление в суд за ложь и клевету в свой адрес... И что же? Суд три года не рассматривает это дело. Уверен, что оно ляжет под сукно. Такая уж у нас демократия! Зато сутками будет дежурить возбудитель обвинения, чтобы в любое время она отлетела в суд, участие в митинге или демонстрации, она же будет беззастенчиво извлекать дубинками людей за их гражданские права. Занять протест против насилия и произвола.

— Тем более что сейчас, когда палата Лукашенковского парламента в первом чтении приняла весьма опасный для граждан до-

кументик о защите его чести и достоинства... — В любом государстве должны защищаться честь и достоинство первого лица, но не более, чем честь и достоинство любого гражданина страны. Но ведь у нас сегодня ни один человек, даже пашаны, пишущие на стенах антирежимные лозунги, не оскорбляют с такой силой и в такой степени президента, как он сам оскорбляет себя. И прежде всего перекладываясь все границы лжи, хамством. Взять хотя бы последнее оскорбление перед всей мировой общественностью в Швейцарии или комедия с выселением послов.

— У Вас сегодня нетелетяж. Редко кто из обывателей Вам позавидует. Я имею в виду постоянное наблюдение спецслужб, прослушивание телефонов, слежка за передвижениями, а также за действиями в интернете. Или еще что-то?

— Нет. Я заканчиваю работу над рукописью книги. Ее рабочее название «Крах страны «Лукашенин». Перед читателем возникнут многочисленные хронологические эпизоды из жизни нынешних и вчерашних политиков... «Лукашенин» — это не Беларусь. Это затхлый мирок, созданный человеком, стечением обстоятельств ставшим во главе целой страны. Мирок лживый и во сто крат более интрижный, чем приспосаблившиеся времена правления коммунистов. К сожалению, мы все, весь народ Беларуси стали участниками событий в «Лукашенин», возмущившись весь цивилизованный мир.

— И последний вопрос. Что конкретно Вы можете предложить людям, когда станет официальным кандидатом в президенты?

— Мы не будем голословно утверждать, что запустим заводы. Мы предложим конкретное, как это сделать. Мы сможем гарантировать в течение второго года роста средней заработной платы до 200 долларов, а минимальной

— Нет. Я заканчиваю работу над рукописью книги. Ее рабочее название «Крах страны «Лукашенин». Перед читателем возникнут многочисленные хронологические эпизоды из жизни нынешних и вчерашних политиков... «Лукашенин» — это не Беларусь. Это затхлый мирок, созданный человеком, стечением обстоятельств ставшим во главе целой страны. Мирок лживый и во сто крат более интрижный, чем приспосаблившиеся времена правления коммунистов. К сожалению, мы все, весь народ Беларуси стали участниками событий в «Лукашенин», возмущившись весь цивилизованный мир.

— И последний вопрос. Что конкретно Вы можете предложить людям, когда станет официальным кандидатом в президенты?

— Мы не будем голословно утверждать, что запустим заводы. Мы предложим конкретное, как это сделать. Мы сможем гарантировать в течение второго года роста средней заработной платы до 200 долларов, а минимальной

БОЛЬ

У жены Карпенко нет заключения о смерти мужа

Уже два года семья Геннадия Карпенко живет в Германии. Решение покинуть Беларусь Людмила Филипповна и ее дети приняли практически сразу после президентских выборов в Беларуси 2001 года, в январе 2002-го. Спустя полгода они получили статус политбеженцев.

Людмила Филипповна говорит, что самое тяжелое для нее — это то, что 6 апреля, в день очередной годовщины смерти Геннадия Карпенко, она не сможет побывать на могиле мужа.

— В самые тяжелые моменты жизни я могла прийти на кладбище, поговорить с моим Геннадием, поговорить с ним. Мне казалось, что он меня слышит... — голос в телефонной трубке менялся, Людмила Филипповна замолкала, потом извинялась и продолжала.

— 6 апреля, как всегда, соберемся всей семьей, помянем любимого мужа и отца, внимательного дедушку. 5 лет без Геннадия для меня очень долго по сравнению с 30 годами, прожитыми вместе. Годами трудными, но счастливыми.

— Людмила Филипповна, наверное, за это время Вы не единожды мысленно возвращались к событиям тех страшных дней. Сохранилась ли у Вас убежденность в неслучайности смерти Геннадия Дмитриевича?

— С первого дня смерти мужа у меня не было сомнений, что это убийство. Но если первое время об этом больше говорили чувства — страна была болью, потеря любимого человека не давала возможности трезво оценивать события, то сейчас — это факты...

— Не один раз за эти пять лет в мыслях прокручивалась вся наша совместная жизнь, но больше всего я думаю о событиях последних дней мужа и о людях, с которыми он общался. Еще будучи в Беларуси, я с многими из них встречалась, записывала наши разговоры. Потом годами ставила всю информацию. Сейчас я всегда с жадностью просматриваю новости в Интернете, прочла книги Шеремета, Климо-

ва, Леонова. С особым вниманием те страницы, где написано о Карпенко. И когда я сопоставляю все эти данные, то уверенность в неслучайности смерти Карпенко еще больше укрепляется.

1999 год был самым обильным на политические расправы. Карпенко был тем, кто имел реальный шанс победить на президентских выборах в 2001 году. Избирательную кампанию Геннадий Дмитриевич начал уже в 1998 году, с ним в команде работали образованные, преданные демократическим идеям и Беларуси люди. За Геннадием Дмитриевичем шел народ, верил ему...

У меня часто спрашивают, а что было бы, если бы Карпенко остался жив. Во-первых, в стране не начались бы изменения в лучшую сторону. Я уверена, что не было бы и громких исчезновений, которые потрясли страну сразу после странной смерти Геннадия. Юрий Захаренко был опасен, но он был в команде Карпенко и не собирался баллотироваться на пост президента. Виктор Гончар стал серьезным оппонентом власти только после смерти Карпенко.

Возможно, многие читатели «Народной воли» и не знают, что кампания по устранению Карпенко началась еще в 1994 году со знаменитого «хлопкового дела». В 1996 году — стрельба по машине, на которой ехал Карпенко. (Я думаю, что тогда, в 1996 году, и начали опробовать схему так называемого реального устранения. Об этой схеме упо-

минает в своей книге Павел Шеремета.) Тогда по машине моего мужа стреляли из «Ауди», которая потом часто упоминалась в делах об исчезновении других известных политиков.

В 1997 году мужу пытались подменить лекарства. Об этом часто упоминала Тамара Винникова. В своем интервью она говорила, что знала человека, который это сделал. Потом он как-то странно скоропостижно умер.

В 1998 году, когда Геннадий был избран единым кандидатом на президентские выборы от ОГП, а в 1999-м — на Конгрессе демократических сил — от всей оппозиции, до нас дошли слухи из криминальных структур, что заказано убийство Карпенко.

Не все понятно и с медицинской точки зрения. После смерти мужа я обращалась за консультацией к известным в Беларуси врачам-кардиологам. Они объяснили, что при кровоизлиянии в мозг происходит разрыв одного, двух сосудов. А у Карпенко, как сказал сразу после его смерти главный нейрохирург, были разрывы как большие, так и мелкие сосуды.

Но, несмотря на это, многие «почему» остались без ответа.

Почему сразу после обследования Геннадия нейрохирург спросил у меня: «Были ли удары по голове?»

Почему меня не пропустили в палату?

Почему меня не вывели результаты вскрытия, хотя я дважды письменно обращалась в патологоанатомическое бюро?

Почему Карпенко был до-

Людмила Филипповна с дочерью Татьяной (фото из семейного архива).

ставлен не в Центр нейрохирургии, а в Больницу скорой помощи, где не было соответствующего оборудования? Почему была отвергнута любая медицинская помощь, которую предложил бывший руководитель ОБСЕ в Минске Ханс-Георг Винк?

Почему 31 марта, когда я пришла с работы, а Геннадий находился в клинике, наша квартира оказалась открытой?

Почему произошла эта странная встреча Геннадия Карпенко с Тамарой Винниковой, когда она находилась под до-

машинным арестом и навестить ее можно было только при наличии специального разрешения? Почему она ушла Карпенко из номерных комнат? Исчезает Винникова в день похорон Карпенко — почему ее ищут в нашей квартире?

Почему журналист Людмила Осиенская, официально не работавшая в одной газете, решила взять интервью у Геннадия именно в этот страшный день, а потом не хотела со мной встречаться на протяжении полутора лет? Почему многие ее показания расходятся с показаниями дру-

гих свидетелей, с которыми я встречалась и разговаривала? Почему этих свидетелей запугивают и привлекают к уголовной ответственности? А кто и вовсе в 27 лет отправляют на тот свет с таким же диагнозом, как у Карпенко?

— Как-то Вы с грустью замечаете, что созданием при Парламентской Ассамблее Совета Европы комиссия по расследованию громких дел в Беларуси не рассматривает дело Геннадия Карпенко. Удалось ли что-либо изменить в этой ситуации?

— До моего вынужденного отъезда в Германию в Беларусь был создан фонд имени Геннадия Карпенко, который объединил всех женщин — жертв политических репрессий. Мы ездили по регионам Беларуси, провели более 50 встреч, встречались с политиками, представителями международных организаций. И тогда при ПАСЕ была создана комиссия по расследованию громких дел в Беларуси. Но как раз в тот момент, когда комиссия должна была рассматривать вопрос об убийствах в Беларуси, я была вынуждена уехать из страны.

Я не могу сказать, что комиссия не рассматривает дело Карпенко. Я прекрасно понимаю, что дело Карпенко — намного сложнее, чем дела исчезнувших политиков. По факту смерти Геннадия не было возбуждено уголовное дело...

В прошлом году мне удалось присутствовать на заседании комиссии ПАСЕ. Мне было отведено на выступление 5 минут, и я пыталась убедить членов комиссии в неслучайности смерти моего мужа. По своей инициативе я встречалась с председателем комиссии Сергеем Ковалевым. У меня назначена встреча с Христосом Пургуридом...

— Людмила Филипповна, как складывается Ваша жизнь на изгнании? Дети адаптировались к немецкому образу жизни?

— Дети учатся в университетах Германии, они подтверждают свои белорусские дипломы. Татьяна занимается в экономическом вузе, Дмитрий — в техническом. Зять и невестка тоже учатся. Живут они на стипендию, которую получают.

Я учу язык, хожу на курсы. Конечно, начинать учить язык в зрелом возрасте сложно. Я уже могу общаться на бытовом уровне, но мне еще далеко до того уровня, который позволил бы мне свободно изъясняться.

— На работу пробовали устроиться?

— Вопрос трудоустройства в Германии достаточно сложный. И не только потому, что мой немецкий не на должном уровне. Имеет значение и мой возраст.

Но у меня и так много дел. Семья большая, помогаю детям воспитывать внуков. И, безумно, по мере возможности, занимаюсь политикой.

— А как же жить? — Получаю пособие. Если смотреть глазами обывателя, то в Германии, конечно, жить хорошо. Мне хватает денег на питание. Здесь размерная, спокойная жизнь. Но духовной жизни не хватает. Сердце и душа остались в Беларуси.

— Когда Вы только уехали из страны, говорили, что, скорее всего, придется продать гараж, машину, дачу. В Минске осталась только квартира — что было из нее?

— Конечно. И я, и мои дети ждем того дня, когда можно будет вернуться домой, в свободную Беларусь.

Я хотела бы сказать спасибо за память о моем муже. Сегодня, к сожалению, мне нечасто звонят друзья, знакомые. Если кто-то из читателей «Народной воли» решит мне написать, позвонит, я буду очень рада.

Мария ЭЙСМОНТ.

ПУЛЬС

Беларуская нафта

Запасы белорусской нефти хопіць прыкладна на 30 гадоў пры цяперашнім узроўні яе здабычы. Пра гэта на прэс-канферэнцыі ў Мінску паведаміў геалаг па нафце і газе РУП «Белгеалагія» Яраслаў Грыбкі.

Паводле яго слоў, цяпер Беларусь забяспечвае сябе нафтай прыкладна на п'яту частку ад таго, што спажываецца за год. «У 2003 годзе мы здабылі 1 млн. 820 тыс. тон, спажылі каля 10—12 млн. тон», — сказаў Я.Грыбкі.

На сённяшні дзень у Беларусі адкрыта 66 радовішчаў нафты, сканцэнтраваных на поўдні краіны, у рэгіёне Прыпяцкага прагібу.

Апрача гэтага, перспектыўнымі нафтаноснымі раёнамі вызначаны Аршанская і Брэсцкая ўпадзіны.

Шукаюць алмазы

Алмазы ў Беларусі ўсё ж будуць знойдзены. Такую думку на прэс-канферэнцыі ў Мінску выказаў генеральны дырэктар РУП «Белгеалагія» Уладзімір Карпук і геалаг па цвёрдых карысных выкапнях «Белгеалагі» Пётр Хоміч.

Паводле слоў У.Карпука, геалагаразведвальныя работы ў гэтым кірунку працягваюцца, а «папярэднія вынікі дазваляюць гаварыць аб тым, што ёсць надзея».

«Калі звярнуцца да міжнацыянальнай практыкі, то верагодна, здабыцц алмазаў адзіна да ста, гэта значыць на сто кімбэртавых трубаў толькі адна будзе з алмазамі. Але адзін постель карыраве сотню няўдалых геалагічных пошукаў», — заявіў У.Карпук.

«Перспектывы ёсць, значыць, работы трэба працягваць. Пакуль апошняя кропка не будзе пастаўлена на тэрыторыі краіны, надзея не будзе страчана. Мы спадзяемся, што ў Беларусі павінна быць хаця б адна трубка прамысловага значэння», — сказаў П.Хоміч.

У нас ёсць не толькі буры вугаль...

У Беларусі падрыхтаваны да прамысловага асваення два радовішчы бурга вугалю з агульным запасам 99 млн. тон. Пра гэта на прэс-канферэнцыі ў Мінску паведаміў геалаг па цвёрдых карысных выкапнях РУП «Белгеалагія» Пётр Хоміч.

Паводле яго слоў, на базе аб'ектаў радовішчаў «Жыткавіцкага» і «Брыньскага» (Гомельская вобласць) — могуць быць пабудаваны кар'еры для здабычы актыўным спосабам па 2 млн. тон вугалю ў год на кожным. Аднак, значыць П.Хоміч, Жыткавіцкае радовішча «размешчана ў межах тэрыторыі, збружанага радыяцыяй, таму Нацыянальная акадэмія навук Беларусі рэкамендуе пакуль устрымацца ад іх распрацоўкі».

Брыньскае радовішча з запасам 30 млн. тон вугалю падрыхтавана да асваення яшчэ летась, але «кошт здабычы высокі, гэта значыць патрэбны дадатковыя крыніцы інвеставання», сказаў геалаг. Ён паведаміў, што цяпер «Белгеалагія» вядзе пошукавыя работы на поўначы Беларусі, «ёсць перспектывы выяўлення невялікіх радовішчаў па 20—30 млн. тон».

Паводле інфармацыі П.Хоміча, у Беларусі маюцца багатыя на коўшчэ вугалі гаручыя сланцы — каля 8 млрд. тон, размешчаныя на поўдні краіны.

Геалагі лічаць, што ў Беларусі ёсць таксама два перспектыўныя радовішчы жалезнай руды — Ахолаўскае (Стабінскага раёна, Мінская вобласць) і Навасёлкаўскае (Карэліцкага, Гродзенскага вобласці). П.Хоміч заявіў, што ўтрыманне жалеза ў беларускім рудзе «значна ніжэйшае, чым у Украіне і Расіі». «Але нашы руды добра абагаццоўвацца, і гэтая тэхналогія распрацавана на Беларускім металургічным заводзе. Каб прыступіць да гэтага, неабходна зрабіць комплексную разведку», — сказаў геалаг.

Генадзь ШАРЫПКІН.

Выпальваў сухую траву...

Трагедыя абдыслася ў вёсцы Рудня Гарбавіцкага Калінкавіцкага раёна Гомельскай вобласці. Раніцай, калі мужчына выпальваў смецце ў сухую траву, моцным парывам вятру добра абагаццоўваўся на бліжэйшую пабудову — хлест. Гаспадар спрабаваў затрымаць агонь, аднак той праз некалькі хвілін дабраўся і да жылога дома. Спрабуючы ліквідаваць пажар ужо ў доме, а магчыма, і выраптаваць маёмасць, пенсіонер наглытаўся чаднага газу. Ён здолее выбрацца на ганак, але з-за атручвання прадуктамі гарэння страціў прытомнасць, атрымаў моцныя апёкі і памёр.

Ратавальнік выклікаў суседз пэнсіонера. Праз 8 хвілін да месца пажару прыбылі 2 пажарныя падраздзяленні, аднак выратаваць гаспадара дома было ўжо немагчыма.

Дзмітрый БЕЛЬСЬКІ.

Для садаводаў і агароднікаў

Сёння адкрыта выстава-кірмаш «Кветкі. Насенне. Сад. Агарод-2004». Яна прайдзе да 10 красавіка ў павільёне выставачнага комплекса па праспекце Машэрава, 14.

Ірына САЗАНОВІЧ.

ЧТО ПРОИСХОДИТ В МИРЕ

СПОВЕДЬ

Шённая восень

Губернатором Алтая стал Михаил Евдокимов

Артисту Михаилу Евдокимову удалось одержать победу во втором туре выборов губернатора Алтайского края. По предварительным результатам, полученным после обработки всех бюллетеней, известный юморист набрал 49,79 процента голосов избирателей. Его соперник, действующий губернатор Александр Суриков, получил 46,04 процента голосов. Против обоих кандидатов проголосовали 3,34 процента избирателей на выборах. Явка составила 57 процентов избирателей.

Билл Гейтс лишился титула главного богача планеты из-за слабости доллара

Основатель шведской мебельной компании IKEA Ингвар Камрад признан самым богатым человеком в мире. Согласно данным шведского делового еженедельника Veckans Affärer, состояние 77-летнего шведа оценивается в 400 миллиардов крон, или 53 миллиарда долларов. Таким образом, Ингвар Камрад обошел по доходам основателя Microsoft Билла Гейтса. Согласно последнему списку самых богатых людей американского журнала Forbes, состояние Гейтса достигло 47 миллиардов долларов.

Центральный вокзал Амстердама эвакуировали из-за сообщения о заложенной бомбе

Полиция Нидерландов на час закрыла центральный вокзал в Амстердаме и эвакуировала всех его посетителей после того, как в правоохранительные органы поступило сообщение о заложенной в здании бомбе. Сообщило агентство "Ассошиэйтед Пресс" со ссылкой на местные СМИ. Власти остановили железнодорожное сообщение с тремя городами на юге страны.

В Сербии упал в реку автобус со школьниками

В Сербии упал в реку автобус с болгарскими школьниками, в результате чего погиб один ребенок и еще 10 считаются пропавшими без вести. Об этом сообщает местное информационное агентство "Бета". Инцидент произошел в юго-западной части страны. Всего в автобусе находилось 48 человек. 22 из них получили легкие ранения и были госпитализированы в близлежащую больницу.

Ирак: кровавое воскресенье

Семеро солдат США погибли в результате столкновения между войсками коалиции и иракскими солдатами в Багдаде. Еще по меньшей мере 24 американских солдата получили ранения во время стычек, происшедших в багдадском районе Садр-сити. В Неджефе около 20 человек были убиты и свыше 100 получили ранения в результате разгона демонстрации шиитов. Среди погибших — один солдат армии Сальвадора, направившего в Ирак свой контингент, и двое иракских военных.

Войска международной коалиции открыли огонь по участникам акции протеста, проходившей в этом священном для мусульман-шиитов городе.

Кто открыл огонь?

По словам очевидцев, испанские военные открыли огонь после того, как тысячи сторонников радикального шиитского священнослужителя Моктады Садр приблизились к их базе и начали бросать в них камни.

Однако один из участников демонстрации Хусейн Али заявил, что первые выстрелы были из толпы.

"Некоторые вооруженные демонстранты начали стрелять по испанским солдатам, которые открыли ответный огонь. Началась бойня", — сказал он.

Среди участников акции протеста были вооруженные члены верного Садру ополчения, запрещенного коалиционной администрацией.

Между тем глава гражданской администрации Ирака Пол Бремер заявил, что протестующие "переступили черту и обратились к насилию".

Он выступил с этим заявлением, говоря о создании Министерства обороны Ирака и спецслужбы для защиты страны от "террористов и инсургентов".

Послеобеденный Садр осудил и Массуд Барзани, нынешний глава Правящего совета Ирака. Лидер иракских шиитов аятолла Али Систани в свою очередь призвал народ к спокойствию.

Насилие по всей стране

В последние дни в нескольких городах Ирака, в частности, в Багдаде, сторонники Садр провели серию демонстраций, требуя прекращения оккупации страны коалицией, возглавляемой Соединенными Штатами.

Недавно был арестован один из ближайших сторонников Садр, а ранее была закрыта газета, выступавшая в его поддержку. Судя по всему, этот арест и стал причиной выступлений.

Сторонники Садр организовали демонстрацию протеста и в Багдаде. Как передает агентство "Ассошиэйтед Пресс", когда люди собрались на площади Фирдаус, началась стрельба. Пока неясно, кто первым открыл огонь. Американские войс-

ка сообщают о гибели семи солдат.

Как передает агентство "Франс пресс", в ходе столкновения британских войск со сторонниками Моктады Садр в городе Амар на северо-востоке Ирака один человек погиб и еще пять получили ранения.

Одновременно из города Киркук на севере Ирака пришли сообщения о взрыве автомобиля, начиненного взрывчаткой. Как передает "Франс пресс", в это время город прочесывали американские солдаты.

По словам полковника иракской полиции, ранения получили три человека. Он заявил, что целью взрыва был американский патруль. Как отмечает "Рейтер", в этом городе также прошли массовые выступления в поддержку Моктады Садр.

Между тем, по сообщениям американских военных, два морских пехотинца были убиты к западу от Багдада. Военные погибли в двух не связанных между собой инцидентах в провинции Анбар, где в последнее время усилились против коалиционных войск происходившие довольно часто.

МИНСК—ТБИЛИСИ

Гамарджоба, Сакартвело!*

В Грузии люди верят в «революцию роз», а беженцы захватывают гостиницы

(Продолжение. Начало в №№ 57, 58.)

Первое, что бросается в глаза в сегодняшнем Тбилиси, — это огромное количество маршутных такси. Местные журналисты подсчитали, что каждые десять минут на центральной магистрали столицы — проспекте Шота Руставели — в обоих направлениях проезжает 250 маршутков. Раз в час на этот же проспект выезжает старый, словно наспех сколоченный из фанеры троллейбус с тысячами произведенных еще в советские времена толстятинских "лап". Если и повезет роскошный "Лексус" или "Мерседес", то принадлежит он скорее всего какому-нибудь местному олигарху и членом его семьи или входит в кортеж президента Михаила Саакашвили.

Выходя чистый кавказский воздух и проникаясь безграничным оптимизмом жителей Грузии, я сделал минутную паузу и испытал на себе эффект "дежа-вю" (где-то нечто подобное я уже видел). А потом вспомнил: Беларусь, 1994 год, нищета, коррупция, молодой президент, надежды...

Надежды на исключительную открытость и демократический, прозападный тонус нового грузинского лидера начали развиваться по мере нахождения в Тбилиси. Зная, что находится на пике популярности, который, возможно, больше никогда не будет, и легко проводя любые поправки в Конституцию страны, Саакашвили тем не менее не внял призывам оппозиции

уменьшить проходной барьер в парламент для партий к 7% до 5%. А ведь в телекамеры, де мору глазом, Саакашвили неоднократно заявлял, что жаждет, чтобы оппозиция в Грузии существовала, и что ему, мол, скучно с одними единомышленниками в парламенте...

И еще. Знаете, с чего начал Михаил Саакашвили наводить порядок в Тбилиси? Приказал разогнать уличных торговцев. В целях борьбы с антисанитарией, естественно. При этом одна позиция грузинского бунтаря оторвалась от реальности: "Как люблю Мишу, он так похож на Сталина!".

Погода — кавказская, цены — минские

Солнце в Грузии ласковое и благодатное. Когда после белорусских весенних метелей и ночных заморозков попадаешь в лето, временно забываешь о трудностях жизни и не замечаешь больших цифр на ценниках в тбилисских магазинах. Переводить цены в белорусские рубли проще простого: один лари — одна тысяча рублей.

малоко 1 л — 2400 руб., батон — 500 руб., макароны 0,5 кг — 2000 руб., кофе Nescafe 250 г — 6000 руб., сок "4-7" 1 л — 3450 руб., сметана 25% 0,5 л — 2850 руб., говядина 1 кг — 4500—6500 руб., свинина 1 кг — 5500 руб., курица 1 кг — 5000 руб., колбаса вареная "Микоян" 1 кг — 13.500 руб., масло растительное 1 л — 5700 руб., кетчуп томатный 1 л — 3500—4800 руб., пиво 0,5 л — 1000—2600 руб., вино "Киндзмараули" 0,75 л — 7500 руб., чача "Оздоба" 0,5 л — 15.600 руб.

Хочу также отметить, что из-за низкой платежеспособности населения ассортимент в магазинах не слишком широк.

«Опущенные» зарплаты

На фоне минских цен в тбилисских магазинах зарплаты жителей Грузии не поражают своим размахом. Инженер в частной фирме в среднем зарабатывает 80 долларов в месяц, дистрибутор-продавец, секретарь коммерческой фирмы, менеджер — по 100—150 долларов, педагог 15—30 долларов, оператор компьютерного набора — 50 долларов. Переводчик может "заколотить" до 200 долларов в месяц, профессор, ученый, работающий в университете, — 50 долларов, в частной фирме — 75 долларов. Уборщица вынуждена выживать на 15 американских "руб-

Гостиница "Иверия".

лей" в месяц (в госучреждении) и 25 у.е. (в частной фирме). Шофер и рабочий на стройке получают по 5 долларов в день, врач получает в зависимости от количества обслуженных им пациентов — по 60 центов США за каждого, лентяй в Грузии — 7—8 долларов.

Гостиница «Иверия» — символ современной Грузии

Гражданская война, которая разразилась в начале 90-х годов в одной из грузинских провинций — Абхазии, принесла кроме шести тысяч погибших многие тысячи беженцев. Часть из них проживает на юге Абхазии под протекцией ООН, другая часть ушла в "десные братья", третья, самая многочисленная, — захватила для проживания гостиницы по всей стране.

Самый крупный из захваченных отелей — стилизованная гостиница "Иверия", бывший символ Тбилиси, — сейчас напоминает огромную собачью будку с нелепо сколоченными каморками и сохранившимися на балконах балетом.

За последние десять лет Грузию покинуло более полутора миллиона человек. Кроме погибших в войнах, это эмигранты в Россию и на Запад. Утверждают, что уехали лучшие, элита нации. Оставшиеся в стране четыре миллиона грузин находятся лицом к лицу с многочисленными проблемами: безработицей, перебоями со светом и водой, с самыми низкими в регионе зарплатами и пенсиями...

(Окончание следует.)

Александр СИЛНЧ.
Фото автора.

Тбилиси.

* Здрастуй, Грузия! (ср.)

СЯБРЫ

Анатолий Тэадор

Перед вращением ладоню с сапиратор "Бирсоне" тэадорную у Брест — Анатолю Палонскаму. "Не заедзеш у тэа, дык пакрыўдзуся", — пацую у слухавіцы.

Апэляцыя наша сустрача была дэсёны калі двух дзесяткаў гадоў таму, калі працаваў разам у тэа-часнай "Чырвонай змені": Анатолю — уладым карэспандэнтам па Брэскай, я — па Гомельскай абласцях. Некай дэбасіраў я да іх, каб паглядзець у мілае іх пратаколах, не справіўся з кіраваннем, машына з'ехала ў прыдарожную канаву, стукнулася ў дрэва і перакруцілася. Валзіцель і яго саброеўка, што сядзела побач, загінулі на месцы. Другая дэбасірава папалам абедзве нагі, а я моцна стукнуўся галавой. Было такое ўражанне, што ўсунуў галаву ў вогнішча. Перад вачыма скакалі барвовыя агні, а

ладзі і пішуць нейкі незразумелы дыктант...

Мая родная, некалі папулярная "Чырвоная змена", якая выхавала не адну плеяду майстроў беларускага слова і якую любілі юнакі і дзяўчаты, стала для ўлад непажаданай і знікла. Сягодня знік са старонак газет, з радыё і тэлезіору тыя, хто не ўмеў і не хоча трымаць нос па ветры.

Летась "Народная воля" пісала пра тое, як пазбыліся тэлевізійнае радыё і Брэска, Тэлевізійнае і тэлерэ і ў мошэ. Той, хто прапанаваў беларускае, жыўе беларускім, — не ў пашане. Як жа маеша мой даўні сябра?

Шукаю дом па вуліцы "Набярэжная" (быццам ямяна голныя імяны) і дэбасіраў у Брэска, на чашэры павер.

Дзверы расчыніліся, і мы з гаспадаром абяліся.

— Ты тэа малалэдзі выглядаеш, чым лавашчы год таму! — Ты ж пчыра кажу яму.

Пасля, гэта сабодзі, але не страшлі мы, алеша, тэаўнага — цягі да жыцця, веры ў добрае, у сваю Балькаўшчыну...

Я не паспеў праіць у хату, як гаспадары сабака забрахаў на мяне.

Ты чаго так няветліва сустракаеш госьця? — супыніў пудзель Анатолю.

Той брахнуў яшчэ разы са тры, бы нешта адказаў гаспадару.

А, зразумелі...

Пакрыўдзуся, што госьці не павітаўся з табой?

Я і не заўважыў, што Тэадор падняў для вітання лапу. Ён пагладзіў на мяне, чакаў, здзіўляўся, чаму такі бескультурны чалавек з'явіўся на парозе...

Даруй, друку, вынаваў...

нахліўся я да яго і паціснуў лапу.

Толькі талы Тэадор супакоўся, заскокчыў на каналу і паклаў лапу на вочы.

Мы з сябрам рады былі сустрачы. Я паклаў яму свае кнігі публіцыстыкі, ён — свае. Мы гаварылі аб мінулым і сённяшнім, разважалі, чаму шмат вуліц у Брэсцкім усе яшчэ маюць назву Суворава і Леніна, а няма прызішчэ родных герояў? Калі-ноўкага і Касцюшка? Чаму, як пачуўся, мы чым спрэ чужую мову? Давожае? Але ж разліны — аднамоўе. Гэта ж дзедкі!

Шмат было такіх "чаму".

Анатолю раз-пораз заварвае гарнаваты, актыўны, мабыць, і публіцыстыкі, ён — свае. Мы гаварылі аб мінулым і сённяшнім, разважалі, чаму шмат вуліц у Брэсцкім усе яшчэ маюць назву Суворава і Леніна, а няма прызішчэ родных герояў? Калі-ноўкага і Касцюшка? Чаму, як пачуўся, мы чым спрэ чужую мову? Давожае? Але ж разліны — аднамоўе. Гэта ж дзедкі!

Шмат было такіх "чаму".

Анатолю раз-пораз заварвае гарнаваты, актыўны, мабыць, і публіцыстыкі, ён — свае. Мы гаварылі аб мінулым і сённяшнім, разважалі, чаму шмат вуліц у Брэсцкім усе яшчэ маюць назву Суворава і Леніна, а няма прызішчэ родных герояў? Калі-ноўкага і Касцюшка? Чаму, як пачуўся, мы чым спрэ чужую мову? Давожае? Але ж разліны — аднамоўе. Гэта ж дзедкі!

Шмат было такіх "чаму".

Анатолю раз-пораз заварвае гарнаваты, актыўны, мабыць, і публіцыстыкі, ён — свае. Мы гаварылі аб мінулым і сённяшнім, разважалі, чаму шмат вуліц у Брэсцкім усе яшчэ маюць назву Суворава і Леніна, а няма прызішчэ родных герояў? Калі-ноўкага і Касцюшка? Чаму, як пачуўся, мы чым спрэ чужую мову? Давожае? Але ж разліны — аднамоўе. Гэта ж дзедкі!

Шмат было такіх "чаму".

Анатолю раз-пораз заварвае гарнаваты, актыўны, мабыць, і публіцыстыкі, ён — свае. Мы гаварылі аб мінулым і сённяшнім, разважалі, чаму шмат вуліц у Брэсцкім усе яшчэ маюць назву Суворава і Леніна, а няма прызішчэ родных герояў? Калі-ноўкага і Касцюшка? Чаму, як пачуўся, мы чым спрэ чужую мову? Давожае? Але ж разліны — аднамоўе. Гэта ж дзедкі!

Шмат было такіх "чаму".

Анатолю раз-пораз заварвае гарнаваты, актыўны, мабыць, і публіцыстыкі, ён — свае. Мы гаварылі аб мінулым і сённяшнім, разважалі, чаму шмат вуліц у Брэсцкім усе яшчэ маюць назву Суворава і Леніна, а няма прызішчэ родных герояў? Калі-ноўкага і Касцюшка? Чаму, як пачуўся, мы чым спрэ чужую мову? Давожае? Але ж разліны — аднамоўе. Гэта ж дзедкі!

Шмат было такіх "чаму".

Анатолю раз-пораз заварвае гарнаваты, актыўны, мабыць, і публіцыстыкі, ён — свае. Мы гаварылі аб мінулым і сённяшнім, разважалі, чаму шмат вуліц у Брэсцкім усе яшчэ маюць назву Суворава і Леніна, а няма прызішчэ родных герояў? Калі-ноўкага і Касцюшка? Чаму, як пачуўся, мы чым спрэ чужую мову? Давожае? Але ж разліны — аднамоўе. Гэта ж дзедкі!

Шмат было такіх "чаму".

Анатолю раз-пораз заварвае гарнаваты, актыўны, мабыць, і публіцыстыкі, ён — свае. Мы гаварылі аб мінулым і сённяшнім, разважалі, чаму шмат вуліц у Брэсцкім усе яшчэ маюць назву Суворава і Леніна, а няма прызішчэ родных герояў? Калі-ноўкага і Касцюшка? Чаму, як пачуўся, мы чым спрэ чужую мову? Давожае? Але ж разліны — аднамоўе. Гэта ж дзедкі!

Шмат было такіх "чаму".

Анатолю раз-пораз заварвае гарнаваты, актыўны, мабыць, і публіцыстыкі, ён — свае. Мы гаварылі аб мінулым і сённяшнім, разважалі, чаму шмат вуліц у Брэсцкім усе яшчэ маюць назву Суворава і Леніна, а няма прызішчэ родных герояў? Калі-ноўкага і Касцюшка? Чаму, як пачуўся, мы чым спрэ чужую мову? Давожае? Але ж разліны — аднамоўе. Гэта ж дзедкі!

больш што мне няма кулы падацца. Балькі загінуты ўжо даўно, блізкай радні не маю. Праўда, у горлае некалі жыла цётка, як кажуць, дэсёны вала на кісялі. Не патрэбны ёй. Там больш пасля таго, што са мной было.

— А ты яе адрабаша?

— Цяпер, можа, і памерла, а некалі яе адрабашаў такі... (я назаўва і зніў, і нумар дама).

Не бадуй, я зраблю ўсё дзеля таго, каб цётка асьветы выбавіць. Ты нармальны чалавек і павінен жыць нармальным жыццём. Ажэніцца, будзеш мець сям'ю.

Праз некаторы час дырэктар і доктар сабралі ўсе неабходныя дакументы і павялі мяне на камісію. Але там іх не падтрымалі. Вярталіся назад моўка, а я, заціснуты ў куток машыны, плакаў, як хлапчук.

Праз тры месяцы дырэктар зноў павёз мяне на камісію. Ведаю, што за гэты час ён павышаў у Мінску, у высокакваліфікаваных спецыялістаў-псіхіятраў. З'ездзіў і ў горад да майей цёткі. Аказавецца, яна была жывая і здарова, адзінока карвала старасці. Цётка з радзіма дэбасірава, што я падраўся, і па просьбе дырэктара згадзілася ўзяць мяне да сябе, прапавіць у сваёй кватэры.

На гэты раз я вяртаўся дадому самімі шчаслівымі людзьмі на свеце. Я быў бізмерна рады, што буду жыць, як усе звычайныя людзі, і ў мяне будзе дом, работа. А мой мілы выратавальнік быў шчаслівы, што справіўся з гэтым узлом верх над бюракратызмам, што знішчыў-такі людзей, якія зразумелі і дапамагалі.

Мінулі дзесяцігоддзі.

Кожны верасень, калі з друку пачынае падаць жонце лістэ, я да драбніц прыгадваю тую далёкую і цёплую восень, лаўку на ліпавай алеі, сапалавыя позірк добрых вачэй самага дарогата для мяне чалавека — дырэктара дома-інтэрната. Яго імем я назваў свайго адзінага сына. Праз год ён закончыў універсітэт, стане перакладчыкам з нямецкай мовы. Жонка мая — бухгальтэр. Працуе ў невялікай прыватнай фірме. Мінулы летні мы пакавалі маю стараўную цётку, якую дагладзілі з лобасію і пачыноўтай. Яна пакінула нам у спадчыну свой прыватны дом на адной з самых прыгожых вуліц горада.

Я ведаю, што мой выратавальнік дырэктар дома-інтэрната — жыў і здаровы. Праўда, цяпер ён працуе на іншай пасадзе. Нізкі паклон яму і самыя шчырыя словы ўдзячнасці. Можа, прачытае маю споведзь, то нахлівае, што я памятаю яго не толькі ўсё жыццё. З яго імем я буду павірацца...

З павягай, Іван Мікалаевіч.
Да друку падрыхтавала
Ляанарда ЮРГЛЕВІЧ.

Если попробовать оценить одним словом нынешние на-

На узких тбилисских улочках.

Тбилисское такси — это почти всегда 20-30 летняя "копейка" с пенсионером за рулем.

Анатолю БАРОЎСКІ, пісьменнік, старшыня Гомельскай абласной Рады ТА "Таварыства беларускай мовы імя Францішка Скарыны".

РЕТРОСПЕКТИВА

Правда о войне

До самой пенсии и работала заведующей отделом прессы и информации белорусского общества дружбы и культурной связи с зарубежьем. Ежеквартально наш отдел готовил информационный бюллетень «Советская Белоруссия сегодня». Он выходил издательством тиражом 350–400 экземпляров, небольшого объема — примерно в два с половиной условных печатных листа, на трех языках — русском, французском и английском, рассылался более чем в 50 стран.

В этом бюллетене о достижениях БССР в развитии народного хозяйства, науки и культуры рассказывали самые известные у нас люди: писатели Иван Шамкин, Иван Мележ, Янка Брыль, Алексей Адамович, известные поэты Нил Гилевич и Анатолий Вертинский, звезды оперной сцены и эстрады Светлана Данилюк, Тамара Шимко, Виктор Вучицк, белорусские космонавты Владимир Коваленко и Петр Климух, художник Михаил Савицкий, скульптор Заир Азур и другие.

Нелли ЕРМАЛЮК.

«Война стреляла в сердце каждого из нас»

В этом году исполняется 40 лет со дня начала Великой Отечественной войны советского народа против гитлеровских захватчиков (именно в канун такой даты готовился материал. — Ред.). Тема войны посвящена творчеству народного писателя БССР Василь Быков, автор повестей «Фронтальная страница», «Третья ракета», «Сотников», «Западная», «Волчья стая», «Пойти и не вернуться», переведенных на 50 языков мира. Предлагаем несколько выдержек из интервью, которые он дал на встрече с венгерскими журналистами, состоявшейся в Белорусском обществе дружбы и культурной связи с зарубежными странами. Василь Владимирович был не совсем здоров, но согласился на встречу — уж очень просили гости из Венгрии.

«Как и во многих странах, в Венгрии хорошо знают ваше слово», — обращаются гости к Быкову и протягивают писателю его книги на венгерском. Он привычно ставит автограф и вспоминает, как три с половиной десятилетия лет назад освобождал Венгрию от фашистского ига. Столько лет прошло, но связь с прошлым неразрывна: писатель Быков — это прежде всего солдат Быков. Его слово — это слово о войне, о жизни и смерти. Слово разящее и воскрешающее. Воскрешающее то, что было тогда, три с половиной десятилетия назад. Вспомнившие память. Разные все то, что в нашей сегодняшней мирной жизни недостаточно высокой этой памяти.

«Нужно ли это — воскрешать прошлое?» — настойчиво допытывается его собеседница из Венгрии. Она — литературный критик, почитатель таланта Быкова. Но как человеку нового поколения война известна ей только по книгам. «Столько времени прошло — многое изменилось. Новые жизненные ценности, новые мерки. Стоит ли так неотступно обращаться к прошлому?»

Как много раз задавали ему эти «каверзные» вопросы! Как много раз искал и находил на ответы на них. По-разному звучали, но означали одно. Как то одно, о чем все его произведение, в чем все его творчество, вся жизнь.

«Так почему же все-таки — о войне, только о войне? — Сначала я не мог читать ничего, написанного о ней в жанре художественной литературы. Мне, фронтнику, выдался слишком большая разница между книжными изображениями людских страстей и подлинными страстями, которые бушевали на полях сражений. А потом вот, пока-лудиста, сам начал писать. И только о войне. Нас, ее участников, война была в упор, стреляла в сердце каждого из нас. Тем, кто выпал из ее кровавого ада, она снится и теперь, спустя тридцать шесть лет после Победы. Раньше силась каждая ночь, теперь снится реже, слышном глубоко сидит она в нашем сознании. В том, что я пишу только о войне, виноват не я — война виновата».

Известен такой факт вашей биографии: в боях за Кировград лейтенант Быков был убит, а потом похоронен, о чем свидетельствует надпись на обелиске и о чем так в свое время получила официальное извещение...

«Да. Похоронен в братской могиле возле деревни Большая Северинка. Но я был лишь ранен. Успел по чистой случайности спастись. Шинель, в которой я закончил войну, была за прожогом, в нескольких местах пробита пулями и осколками, каждый из которых мог оказаться роковым. Ведь большинство моих товарищей по пехотному училищу так и не вернулось. Но и мы, оставшиеся в живых, пришли с ране-

ти, нравственности так же важны и современны, как и прежде...»

«...И минувшая война напоминает, какой дорогой ценой оплачены эти ценности. Ведь вы пишете о войне не только потому, что самому нельзя забыть, но и чтобы не забывали, знали другие».

«Да. Победа досталась дорогой ценой. Потери нашей страны 20 миллионов человеческих жизней — это население средней европейской страны. У нас в Беларуси война унесла четверть населения, в Витебской области погиб каждый третий, а среди мужчин — каждый второй. Каким бы ни было душевное здоровье общества, оно не может вычеркнуть из своей среды такие жертвы. Это будет сказываться еще долго. И в ближайшем будущем будущее литературы и искусства, несомненно, будет обращаться к теме войны».

Война продолжается в сердцах тех, кто помнит. Война продолжается в мирной нашей жизни — с теми самыми «элементами» потребительской психологии, с презрением, местью, жестокостью, двуличностью. Боевым оружием становятся в этой войне такие книги, как книги Быкова.

Его спрашивали: не пропадет ли зря энергия таких людей, как лейтенант Ивановский из повести «Дождь до рассвета» и других героев его книг, идущих на самопожертвование?

Нет, ответил Быков, переживания человека, который жертвует своей жизнью ради других, не должны пропадать бесследно. Человек, который пошел на самопожертвование, должен быть убежден, что его поступок нужен другим и будет по справедливости оценен ими.

Ответ дает и сама сегодняшняя жизнь. Никто не лет из Витебской области (кстати, на родине Василя Быкова) трагически погиб молодой паренек, учащийся педагогического училища Михаил Мороз. На поле, где работали учащиеся, картофелеуборочный комбайн извлек из земли заржавевший фашистский снаряд. Михаил первым шагнул к нему и покосил его на край поля. Снаряд взорвался в руке его товарища... Так погиб будущий педагог. Кстати, и олимпийский герой погибший учитель Мороза из «Обелиска». Главные жизненные ценности не меняются! — таков ответ писателя венгерской журналистке.

На одной читательской конференции Быков спросил, почему его повесть «Волчья стая» имеет так называемый «открытый конец» — почему ее герой Левчук, приезжая в город, где живет спасенный им во время войны мальчик, теперь уже взрослый человек, как бы поворачивает эту встречу, долго не решается позвонить в дверь, боясь, что его могут встретить не должным образом? Писатель ответил, что, конечно, все может быть, время, к сожалению, часто расторгает старые связи, отуждал, меняет людей. Но... прочтем внимательно конец этой повести. — Левчук, наконец, решился позвонить в дверь, и из комнаты доносится: «Выходите, там не заперто».

«Замкнутый, суровый человек» — таким представляется некоторым Василю Быкову. Но откуда же тогда столько человечности, проникновенной доброты и нежности в его произведениях? Ради встречи с журналисткой Василь Быков отложил работу над книгой. Превозмогая болезнь, открыл свою душу: «Выходите, не заперто...».

ЗДАРЭННЕ

Разбурались эффект выпукости

Только авиамодель или артылерийский снаряд могли разбурались эффект выпукости на пятиметровом павильоне Руба ВА «Дамит», что под Витебском, колки набурали вдаль жыхар гэтага дома, 23-гадова амаатар спёртнога.

Прышоўшы з работы, ён выпіў шклянку гарэлі, запаліў газавую канфорку, паставіў на яе чайнік і пайшоў у ванну пакой мыцца. А калі завяршыў водны працэдур, вырашыў запаліць цыгарэту. Не паспеў чыркнуць запалкай па карыбку, як грэмнаў страшэнны выбух, у выніку якога абвалілася столь і разбуралася сцяна паміж гэтай і суседняй кватэрамі.

Віноўнік выбуху паступіў у абласную клінічную бальніцу з мноствам сур'ёзных апёкаў і быў эміцыраваны ў рэанімацыю. Ягоныя суседзі засталіся без жылля, іх размясцілі ў інтэрнаце ВА «Дамит».

У выніку следства, якое працягвалася двое сутак, пракуратура Чыгуначнага раёна ўзбудзіла крымінальную справу па артыкуле 219 «Знішчэнне або пашкоджанне маёмасці ў асабліва буйным памеры».

Што і кажаць, дарэчы атрымалася выпукліка!

Сяргей БУТКЕВІЧ.

СП «ТОРИМЭКС» ООО
ПОСТОЯННО РЕАЛИЗУЕТ:
Силовой: АВВГ, КТ, ААБП, АСБП, ААБП, АВВБШ, ВВГ
Контрольный: Телефонный, Провод, Установочные, Металлокорпус
ТЕЛЕФОН В МИНСКЕ: 017/ 271-8881, 271-8882, 271-8664
ЛБ/ЛД, ЛБУ, ДРЛ, ЛНУ

Чытайце нас у Інтэрнеце
<http://nv.promedia.by>

РАСПРОДАЖА КОМПЬЮТЕРОВ И ПРИНТЕРОВ ИЗ ГЕРМАНИИ!
SIEMENS
PENTIUM-III/32/15/SVGA - 245 \$
IBM
PENTIUM-III/32/17/CD-ROM/FS/15/SVGA - 295 \$
486DX2-66/17/20/14/SVGA - 105 \$
HP NEWELL RASKAHO PENTIUM-200/32/15/SVGA - 325 \$
Canon Принтер лазерный LBP-8 - 150 \$
Жайм Васі! «ЛИМЭНС АРП» тэл. (017) 232-39-81, 202-10-15, 202-10-18

ПАМЯТЬ

Яна жыла Беларуссю

Адцяляючы сябры ў вечны выхад... Успел за незвычайнай Людмилы Севянычэўскай апыцца ўлюбай Інэса Уладзіміраўна Касцюк — добра, разумны, чумны да жудой былы чалавек. Урач па прафесіі і шчыра хворая сама, яна добра разумела фізічныя, маральныя пакуты іншых і, як маглі, дапамагла ім. Праз аб'яднанне інвалідаў Фрунзскага раёна сталіцы, праз Чырвоны Крыж, сваімі прафесійнымі парадамі і словамі спалгалі яны імкнулася падтрымаць німалых, адзіночых. Шмат хто бязе ўспамінаў яе з глыбокай удзячнасцю.

А яшчэ... А яшчэ яна вельмі блізка да сэрца прымаля ўсё тое, што албавалася на Беларусі. У свой час была актыўным сябрам Беларускага дэмакратычнага аб'яднання «Ветэран» на чале з паэтам Артурам Волескім. Яе хвалілаў лёс зніклых беларусаў-палітыкаў, і яна станавілася на ланцуг такіх жа неабыхавых, каб дабівацца павярнуць прах іх іх. Прыжыліла да навуковай Беларускага гуманітарнага ліцэя імя Я. Коласа, разам з імі бараніла яго ад знішчэння. Выхаванка рускамоўнай школы і рускамоўнага інстытута, Інэса Уладзіміраўна апошня гады свайго жыцця карысталася выключна беларускай мовай, разумела, што без яе не было і беларускага народа. Ці не за прыхільнасць да беларушчыны, інваліда II групы ўшугнулі ў міліцыйскую машыну і трымалі ў пастаруку разам з чалавечкам, у абарону якога яна сказала некалькі слоў па-беларуску?

За яе плычыма было нялёгкае жыццё. У 1937 годзе разраслаўся бацьку і духу яго братаў. Заўчасна памерла маці. Амаць трыццаць гадоў Інэса палітыкаў, і яна станавілася на ланцуг такіх жа неабыхавых, каб дабівацца павярнуць прах іх іх. Прыжыліла да навуковай Беларускага гуманітарнага ліцэя імя Я. Коласа, разам з імі бараніла яго ад знішчэння. Выхаванка рускамоўнай школы і рускамоўнага інстытута, Інэса Уладзіміраўна апошня гады свайго жыцця карысталася выключна беларускай мовай, разумела, што без яе не было і беларускага народа. Ці не за прыхільнасць да беларушчыны, інваліда II групы ўшугнулі ў міліцыйскую машыну і трымалі ў пастаруку разам з чалавечкам, у абарону якога яна сказала некалькі слоў па-беларуску?

За яе плычыма было нялёгкае жыццё. У 1937 годзе разраслаўся бацьку і духу яго братаў. Заўчасна памерла маці. Амаць трыццаць гадоў Інэса палітыкаў, і яна станавілася на ланцуг такіх жа неабыхавых, каб дабівацца павярнуць прах іх іх. Прыжыліла да навуковай Беларускага гуманітарнага ліцэя імя Я. Коласа, разам з імі бараніла яго ад знішчэння. Выхаванка рускамоўнай школы і рускамоўнага інстытута, Інэса Уладзіміраўна апошня гады свайго жыцця карысталася выключна беларускай мовай, разумела, што без яе не было і беларускага народа. Ці не за прыхільнасць да беларушчыны, інваліда II групы ўшугнулі ў міліцыйскую машыну і трымалі ў пастаруку разам з чалавечкам, у абарону якога яна сказала некалькі слоў па-беларуску?

За яе плычыма было нялёгкае жыццё. У 1937 годзе разраслаўся бацьку і духу яго братаў. Заўчасна памерла маці. Амаць трыццаць гадоў Інэса палітыкаў, і яна станавілася на ланцуг такіх жа неабыхавых, каб дабівацца павярнуць прах іх іх. Прыжыліла да навуковай Беларускага гуманітарнага ліцэя імя Я. Коласа, разам з імі бараніла яго ад знішчэння. Выхаванка рускамоўнай школы і рускамоўнага інстытута, Інэса Уладзіміраўна апошня гады свайго жыцця карысталася выключна беларускай мовай, разумела, што без яе не было і беларускага народа. Ці не за прыхільнасць да беларушчыны, інваліда II групы ўшугнулі ў міліцыйскую машыну і трымалі ў пастаруку разам з чалавечкам, у абарону якога яна сказала некалькі слоў па-беларуску?

За яе плычыма было нялёгкае жыццё. У 1937 годзе разраслаўся бацьку і духу яго братаў. Заўчасна памерла маці. Амаць трыццаць гадоў Інэса палітыкаў, і яна станавілася на ланцуг такіх жа неабыхавых, каб дабівацца павярнуць прах іх іх. Прыжыліла да навуковай Беларускага гуманітарнага ліцэя імя Я. Коласа, разам з імі бараніла яго ад знішчэння. Выхаванка рускамоўнай школы і рускамоўнага інстытута, Інэса Уладзіміраўна апошня гады свайго жыцця карысталася выключна беларускай мовай, разумела, што без яе не было і беларускага народа. Ці не за прыхільнасць да беларушчыны, інваліда II групы ўшугнулі ў міліцыйскую машыну і трымалі ў пастаруку разам з чалавечкам, у абарону якога яна сказала некалькі слоў па-беларуску?

За яе плычыма было нялёгкае жыццё. У 1937 годзе разраслаўся бацьку і духу яго братаў. Заўчасна памерла маці. Амаць трыццаць гадоў Інэса палітыкаў, і яна станавілася на ланцуг такіх жа неабыхавых, каб дабівацца павярнуць прах іх іх. Прыжыліла да навуковай Беларускага гуманітарнага ліцэя імя Я. Коласа, разам з імі бараніла яго ад знішчэння. Выхаванка рускамоўнай школы і рускамоўнага інстытута, Інэса Уладзіміраўна апошня гады свайго жыцця карысталася выключна беларускай мовай, разумела, што без яе не было і беларускага народа. Ці не за прыхільнасць да беларушчыны, інваліда II групы ўшугнулі ў міліцыйскую машыну і трымалі ў пастаруку разам з чалавечкам, у абарону якога яна сказала некалькі слоў па-беларуску?

За яе плычыма было нялёгкае жыццё. У 1937 годзе разраслаўся бацьку і духу яго братаў. Заўчасна памерла маці. Амаць трыццаць гадоў Інэса палітыкаў, і яна станавілася на ланцуг такіх жа неабыхавых, каб дабівацца павярнуць прах іх іх. Прыжыліла да навуковай Беларускага гуманітарнага ліцэя імя Я. Коласа, разам з імі бараніла яго ад знішчэння. Выхаванка рускамоўнай школы і рускамоўнага інстытута, Інэса Уладзіміраўна апошня гады свайго жыцця карысталася выключна беларускай мовай, разумела, што без яе не было і беларускага народа. Ці не за прыхільнасць да беларушчыны, інваліда II групы ўшугнулі ў міліцыйскую машыну і трымалі ў пастаруку разам з чалавечкам, у абарону якога яна сказала некалькі слоў па-беларуску?

За яе плычыма было нялёгкае жыццё. У 1937 годзе разраслаўся бацьку і духу яго братаў. Заўчасна памерла маці. Амаць трыццаць гадоў Інэса палітыкаў, і яна станавілася на ланцуг такіх жа неабыхавых, каб дабівацца павярнуць прах іх іх. Прыжыліла да навуковай Беларускага гуманітарнага ліцэя імя Я. Коласа, разам з імі бараніла яго ад знішчэння. Выхаванка рускамоўнай школы і рускамоўнага інстытута, Інэса Уладзіміраўна апошня гады свайго жыцця карысталася выключна беларускай мовай, разумела, што без яе не было і беларускага народа. Ці не за прыхільнасць да беларушчыны, інваліда II групы ўшугнулі ў міліцыйскую машыну і трымалі ў пастаруку разам з чалавечкам, у абарону якога яна сказала некалькі слоў па-беларуску?

За яе плычыма было нялёгкае жыццё. У 1937 годзе разраслаўся бацьку і духу яго братаў. Заўчасна памерла маці. Амаць трыццаць гадоў Інэса палітыкаў, і яна станавілася на ланцуг такіх жа неабыхавых, каб дабівацца павярнуць прах іх іх. Прыжыліла да навуковай Беларускага гуманітарнага ліцэя імя Я. Коласа, разам з імі бараніла яго ад знішчэння. Выхаванка рускамоўнай школы і рускамоўнага інстытута, Інэса Уладзіміраўна апошня гады свайго жыцця карысталася выключна беларускай мовай, разумела, што без яе не было і беларускага народа. Ці не за прыхільнасць да беларушчыны, інваліда II групы ўшугнулі ў міліцыйскую машыну і трымалі ў пастаруку разам з чалавечкам, у абарону якога яна сказала некалькі слоў па-беларуску?

За яе плычыма было нялёгкае жыццё. У 1937 годзе разраслаўся бацьку і духу яго братаў. Заўчасна памерла маці. Амаць трыццаць гадоў Інэса палітыкаў, і яна станавілася на ланцуг такіх жа неабыхавых, каб дабівацца павярнуць прах іх іх. Прыжыліла да навуковай Беларускага гуманітарнага ліцэя імя Я. Коласа, разам з імі бараніла яго ад знішчэння. Выхаванка рускамоўнай школы і рускамоўнага інстытута, Інэса Уладзіміраўна апошня гады свайго жыцця карысталася выключна беларускай мовай, разумела, што без яе не было і беларускага народа. Ці не за прыхільнасць да беларушчыны, інваліда II групы ўшугнулі ў міліцыйскую машыну і трымалі ў пастаруку разам з чалавечкам, у абарону якога яна сказала некалькі слоў па-беларуску?

За яе плычыма было нялёгкае жыццё. У 1937 годзе разраслаўся бацьку і духу яго братаў. Заўчасна памерла маці. Амаць трыццаць гадоў Інэса палітыкаў, і яна станавілася на ланцуг такіх жа неабыхавых, каб дабівацца павярнуць прах іх іх. Прыжыліла да навуковай Беларускага гуманітарнага ліцэя імя Я. Коласа, разам з імі бараніла яго ад знішчэння. Выхаванка рускамоўнай школы і рускамоўнага інстытута, Інэса Уладзіміраўна апошня гады свайго жыцця карысталася выключна беларускай мовай, разумела, што без яе не было і беларускага народа. Ці не за прыхільнасць да беларушчыны, інваліда II групы ўшугнулі ў міліцыйскую машыну і трымалі ў пастаруку разам з чалавечкам, у абарону якога яна сказала некалькі слоў па-беларуску?

За яе плычыма было нялёгкае жыццё. У 1937 годзе разраслаўся бацьку і духу яго братаў. Заўчасна памерла маці. Амаць трыццаць гадоў Інэса палітыкаў, і яна станавілася на ланцуг такіх жа неабыхавых, каб дабівацца павярнуць прах іх іх. Прыжыліла да навуковай Беларускага гуманітарнага ліцэя імя Я. Коласа, разам з імі бараніла яго ад знішчэння. Выхаванка рускамоўнай школы і рускамоўнага інстытута, Інэса Уладзіміраўна апошня гады свайго жыцця карысталася выключна беларускай мовай, разумела, што без яе не было і беларускага народа. Ці не за прыхільнасць да беларушчыны, інваліда II групы ўшугнулі ў міліцыйскую машыну і трымалі ў пастаруку разам з чалавечкам, у абарону якога яна сказала некалькі слоў па-беларуску?

За яе плычыма было нялёгкае жыццё. У 1937 годзе разраслаўся бацьку і духу яго братаў. Заўчасна памерла маці. Амаць трыццаць гадоў Інэса палітыкаў, і яна станавілася на ланцуг такіх жа неабыхавых, каб дабівацца павярнуць прах іх іх. Прыжыліла да навуковай Беларускага гуманітарнага ліцэя імя Я. Коласа, разам з імі бараніла яго ад знішчэння. Выхаванка рускамоўнай школы і рускамоўнага інстытута, Інэса Уладзіміраўна апошня гады свайго жыцця карысталася выключна беларускай мовай, разумела, што без яе не было і беларускага народа. Ці не за прыхільнасць да беларушчыны, інваліда II групы ўшугнулі ў міліцыйскую машыну і трымалі ў пастаруку разам з чалавечкам, у абарону якога яна сказала некалькі слоў па-беларуску?

За яе плычыма было нялёгкае жыццё. У 1937 годзе разраслаўся бацьку і духу яго братаў. Заўчасна памерла маці. Амаць трыццаць гадоў Інэса палітыкаў, і яна станавілася на ланцуг такіх жа неабыхавых, каб дабівацца павярнуць прах іх іх. Прыжыліла да навуковай Беларускага гуманітарнага ліцэя імя Я. Коласа, разам з імі бараніла яго ад знішчэння. Выхаванка рускамоўнай школы і рускамоўнага інстытута, Інэса Уладзіміраўна апошня гады свайго жыцця карысталася выключна беларускай мовай, разумела, што без яе не было і беларускага народа. Ці не за прыхільнасць да беларушчыны, інваліда II групы ўшугнулі ў міліцыйскую машыну і трымалі ў пастаруку разам з чалавечкам, у абарону якога яна сказала некалькі слоў па-беларуску?

За яе плычыма было нялёгкае жыццё. У 1937 годзе разраслаўся бацьку і духу яго братаў. Заўчасна памерла маці. Амаць трыццаць гадоў Інэса палітыкаў, і яна станавілася на ланцуг такіх жа неабыхавых, каб дабівацца павярнуць прах іх іх. Прыжыліла да навуковай Беларускага гуманітарнага ліцэя імя Я. Коласа, разам з імі бараніла яго ад знішчэння. Выхаванка рускамоўнай школы і рускамоўнага інстытута, Інэса Уладзіміраўна апошня гады свайго жыцця карысталася выключна беларускай мовай, разумела, што без яе не было і беларускага народа. Ці не за прыхільнасць да беларушчыны, інваліда II групы ўшугнулі ў міліцыйскую машыну і трымалі ў пастаруку разам з чалавечкам, у абарону якога яна сказала некалькі слоў па-беларуску?

За яе плычыма было нялёгкае жыццё. У 1937 годзе разраслаўся бацьку і духу яго братаў. Заўчасна памерла маці. Амаць трыццаць гадоў Інэса палітыкаў, і яна станавілася на ланцуг такіх жа неабыхавых, каб дабівацца павярнуць прах іх іх. Прыжыліла да навуковай Беларускага гуманітарнага ліцэя імя Я. Коласа, разам з імі бараніла яго ад знішчэння. Выхаванка рускамоўнай школы і рускамоўнага інстытута, Інэса Уладзіміраўна апошня гады свайго жыцця карысталася выключна беларускай мовай, разумела, што без яе не было і беларускага народа. Ці не за прыхільнасць да беларушчыны, інваліда II групы ўшугнулі ў міліцыйскую машыну і трымалі ў пастаруку разам з чалавечкам, у абарону якога яна сказала некалькі слоў па-беларуску?

За яе плычыма было нялёгкае жыццё. У 1937 годзе разраслаўся бацьку і духу яго братаў. Заўчасна памерла маці. Амаць трыццаць гадоў Інэса палітыкаў, і яна станавілася на ланцуг такіх жа неабыхавых, каб дабівацца павярнуць прах іх іх. Прыжыліла да навуковай Беларускага гуманітарнага ліцэя імя Я. Коласа, разам з імі бараніла яго ад знішчэння. Выхаванка рускамоўнай школы і рускамоўнага інстытута, Інэса Уладзіміраўна апошня гады свайго жыцця карысталася выключна беларускай мовай, разумела, што без яе не было і беларускага народа. Ці не за прыхільнасць да беларушчыны, інваліда II групы ўшугнулі ў міліцыйскую машыну і трымалі ў пастаруку разам з чалавечкам, у абарону якога яна сказала некалькі слоў па-беларуску?

За яе плычыма было нялёгкае жыццё. У 1937 годзе разраслаўся бацьку і духу яго братаў. Заўчасна памерла маці. Амаць трыццаць гадоў Інэса палітыкаў, і яна станавілася на ланцуг такіх жа неабыхавых, каб дабівацца павярнуць прах іх іх. Прыжыліла да навуковай Беларускага гуманітарнага ліцэя імя Я. Коласа, разам з імі бараніла яго ад знішчэння. Выхаванка рускамоўнай школы і рускамоўнага інстытута, Інэса Уладзіміраўна апошня гады свайго жыцця карысталася выключна беларускай мовай, разумела, што без яе не было і беларускага народа. Ці не за прыхільнасць да беларушчыны, інваліда II групы ўшугнулі ў міліцыйскую машыну і трымалі ў пастаруку разам з чалавечкам, у абарону якога яна сказала некалькі слоў па-беларуску?

За яе плычыма было нялёгкае жыццё. У 1937 годзе разраслаўся бацьку і духу яго братаў. Заўчасна памерла маці. Амаць трыццаць гадоў Інэса палітыкаў, і яна станавілася на ланцуг такіх жа неабыхавых, каб дабівацца павярнуць прах іх іх. Прыжыліла да навуковай Беларускага гуманітарнага ліцэя імя Я. Коласа, разам з імі бараніла яго ад знішчэння. Выхаванка рускамоўнай школы і рускамоўнага інстытута, Інэса Уладзіміраўна апошня гады свайго жыцця карысталася выключна беларускай мовай, разумела, што без яе не было і беларускага народа. Ці не за прыхільнасць да беларушчыны, інваліда II групы ўшугнулі ў міліцыйскую машыну і трымалі ў пастаруку разам з чалавечкам, у абарону якога яна сказала некалькі слоў па-беларуску?

За яе плычыма было нялёгкае жыццё. У 1937 годзе разраслаўся бацьку і духу яго братаў. Заўчасна памерла маці. Амаць трыццаць гадоў Інэса палітыкаў, і яна станавілася на ланцуг такіх жа неабыхавых, каб дабівацца павярнуць прах іх іх. Прыжыліла да навуковай Беларускага гуманітарнага ліцэя імя Я. Коласа, разам з імі бараніла яго ад знішчэння. Выхаванка рускамоўнай школы і рускамоўнага інстытута, Інэса Уладзіміраўна апошня гады свайго жыцця карысталася выключна беларускай мовай, разумела, што без яе не было і беларускага народа. Ці не за прыхільнасць да беларушчыны, інваліда II групы ўшугнулі ў міліцыйскую машыну і трымалі ў пастаруку разам з чалавечкам, у абарону якога яна сказала некалькі слоў па-беларуску?

За яе плычыма было нялёгкае жыццё. У 1937 годзе разраслаўся бацьку і духу яго братаў. Заўчасна памерла маці. Амаць трыццаць гадоў Інэса палітыкаў, і яна станавілася на ланцуг такіх жа неабыхавых, каб дабівацца павярнуць прах іх іх. Прыжыліла да навуковай Беларускага гуманітарнага ліцэя імя Я. Коласа, разам з імі бараніла яго ад знішчэння. Выхаванка рускамоўнай школы і рускамоўнага інстытута, Інэса Уладзіміраўна апошня гады свайго жыцця карысталася выключна беларускай мовай, разумела, што без яе не было і беларускага народа. Ці не за прыхільнасць да беларушчыны, інваліда II групы ўшугнулі ў міліцыйскую машыну і трымалі ў пастаруку разам з чалавечкам, у абарону якога яна сказала некалькі слоў па-беларуску?

За яе плычыма было нялёгкае жыццё. У 1937 годзе разраслаўся бацьку і духу яго братаў. Заўчасна памерла маці. Амаць трыццаць гадоў Інэса палітыкаў, і яна станавілася на ланцуг такіх жа неабыхавых, каб дабівацца павярнуць прах іх іх. Прыжыліла да навуковай Беларускага гуманітарнага ліцэя імя Я. Коласа, разам з імі бараніла яго ад знішчэння. Выхаванка рускамоўнай школы і рускамоўнага інстытута, Інэса Уладзіміраўна апошня гады свайго жыцця карысталася выключна беларускай мовай, разумела, што без яе не было і беларускага народа. Ці не за прыхільнасць да беларушчыны, інваліда II групы ўшугнулі ў міліцыйскую машыну і трымалі ў пастаруку разам з чалавечкам, у абарону якога яна сказала некалькі слоў па-беларуску?

6 красавіка
АУТОРАК
Уск. 6.31 зх. 19.56
Дзх. дз. 13.25
Пуня 5 красавіка

Сявета спынілася 430 гадоў а дня нараджэння І. Руд